

Sygn. akt V CSK 311/15

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku I. W.
przy uczestnictwie T. Spółki Akcyjnej w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach
z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt III Ca 1640/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) odmawia zasądzenia od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2015 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 8 maja 2014 r., którym oddalony został wniosek o ustanowienie służebności przesyłu ze względu na skuteczne zarzucenie przez uczestnika postępowania, że nastąpiło zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu z dniem 19 lipca 1998 r. Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, utrzymując jego werdykt w mocy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 292 w związku z art. 305⁴ k.c. przez jego błędną wykładnię. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawczynie odwołała się do istotnego zagadnienia prawnego występującego w sprawie poprzez zadanie pytania, czy w świetle art. 292 w związku z art. 305⁴ k.p.c. dla rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu miarodajna jest data wybudowania linii energetycznej - jej posadowienia na nieruchomości obciążonej, czy też data rozpoczęcia korzystania z linii energetycznej jako trwałego i widocznego urządzenia, tj. rozpoczęcia eksploatacji tejże linii energetycznej i przesyłu nią energii elektrycznej. Skarżąca nie wyjaśnia, w jakim zakresie uważa przedstawione zagadnienie jako mające z jednej strony charakter uniwersalny, a z drugiej, że odpowiedź na nie może wpłynąć na rozstrzygnięcie rozpoznawanej sprawy w sposób oczekiwany przez nią. W znanym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego

zostały te kwestie rozważone i wynika z niego, że wniosek skarżącej nie przekonuje do potrzeby zajęcia się wskazanym zagadnieniem.

Przede wszystkim, kwestia rozpoczęcia korzystania z trwałego i widocznego urządzenia, o którym mowa w art. 292 k.c. jest w okolicznościach sprawy w znacznej mierze bezprzedmiotowa, gdyż wymagane do zasiedzenia przesłanki zostały dowiedzione. Istota wymagania wynikająca z powołanego przepisu sprowadza się do stworzenia dla właściciela nieruchomości widocznej oznaki wykonywania władztwa, które może prowadzić do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej. Stosownie do przytaczanego orzecznictwa samo wkroczenie na cudzą nieruchomość i umieszczenie na niej infrastruktury przesyłowej z reguły stanowi widoczny znak władania nieruchomością w sposób odpowiadający tej służebności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2013 r., V CSK 440/12). W przeciwieństwie do niektórych służebności gruntowych (np. drogi koniecznej, por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1967 r., III CZP 12/67, OSNC 1967, nr 12, poz. 212), faktyczne wykonywanie przesyłu jest okolicznością z reguły niemożliwą do stwierdzenia przez postronnego obserwatora i z pewnością nie może decydować o początku biegu zasiedzenia takiej służebności. W każdym razie pojedyncze orzeczenia w ciągu wielu lat, odnoszące się do konkretnych sytuacji nie stanowią wystarczającej przyczyny, aby traktować przedstawioną kwestię za zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak postanowieniu. Ze względu na spóźnione wniesienie odpowiedzi na skargę (art. 398⁷ k.p.c.), nie należało zasądzać kosztów postępowania kasacyjnego od wnioskodawczyni dla uczestnika.